

Vinko Bitenc:

Citronček

Pravljica o metuljčku

6. Citrončkovo prvo potovanje.

Brez prestanka je letel Citronček po zraku naprej in naprej. Pod njim so bežale v nasprotno smer zelene trate, posute s cvetlicami, pisana polja in raz-

kega drevesa in je takoj spet odjadral dalje.

Kam letiš, Citronček, kam potuješ?

Ali v kraj, kjer v zlatih gradovih kraljuje Solnce in zlati s svojimi žarki prostrane vrtove z opojno dehtečimi cvetlicami? Če ne tja, pa morda na tiste bajne poljane, ki se razprostirajo v čudežni deželi Sreče? Tam, Citronček, boš našel vsega v izobilju. Toda če niti tja ne potuješ, kam potem?

Citronček leti naprej, naprej...

Ne zmeni se niti za solnčne žarke, ki so ga bili opazili in bi se radi pozabavali z njim.

»Ej, prijateljček Citronček, kam hitiš? Ustavi se, počakaj, poigraj se malo z nami.«

A Citronček ne posluša vabila. Počemu bi se ustavljal in se poigral s solnčnimi žarki, ko je vendar lepše, plavati svobodno, brezskrbno po zraku. In

DIRNAT

orane lehe. Po dolinah so se vili potočki kakor srebrni trakovi.

Citronček je letel nizko nad gozdovi, ki so ga s svojim šumenjem pozdravljali. Za hip se je odpočil na vrhu ka-

navsezadnje bi ga solnčni žarki spet ukani! Ne, nikoli! Citronček je pameten, on že ve, kako in kaj.

Solnce se je bilo že skrilo za daljne griče, z njim so izginili tudi njegov žar-

ki. A Citronček je še vedno letel nad polji, travniki, preko zelenih bregov, mimo vasi in temnih gozdov.

Mrak je legal na zemljo. Citronček se je spustil iz višine in obsedel na cvetu rdeče vodne lilije, ki je rasla ob robu močvirja. Bil je silno utrujen, lačen in žeje. Toda rdeča lilija je bila že zaprla svoj cvet.

Citronček je milo poprosil:

»Prelepa rdeča cvetka, odpri ubogemu, lačnemu metuljčku svojo čašo, da se napije tvojega medu.«

Rdeča lilija se je usmili Citrončka. Polagoma je odprla liste cveta in Citronček se je do sitega nasrkal sladke pijače. Lepo se je zahvalil cvetlici in je zletel na široko travno bliko, ki je štrlela iz močvirja. Tam se je hotel odpočiti, da naslednje jutro odpotuje dalje.

Pričelo se mu je dremati. Trdno bi bil zaspal na bilki, da ga ni nenadno predramil vrišč in hrup, ki je prihajal iz močvirja.

Rega-rega-kvak-kvak-skuk-skuk- so se oglašali glasovi iz plitve mlake.

Citronček je videl, kako so v velikih skokih poskakali na breg čudni prebivalci močvirja in še glasneje pričeli kvakati. Tako se je bil prestrašil, da se je moral z vso močjo oprijeti bilke, če ne bi zdrčal na tla.

»Kaj takega pa spet še nisem videl,« je pomislil in hotel odleteti, da si poišče mirnejšega prenočišča.

Tedajci pa je zagledal spodaj ob stebelcu čudno prikazen. Še svoj živ dan ni videl Citronček tako odurnega bitja. Bila je velika žaba s hrupavo, rjavkasto kožo. Neprestano je mežikala z debelimi, izbuljenimi očmi. Čepela je na zadnjih nogah, s prednjimi se je opirala na močvirna tla.

Citronček je nepremično zrl vanjo. Drobnost telesce mu je trepetalo od bojazni; če bi prav hotel, bi sedaj ne mogel zleteti.

Daniilo Gorinšek:

Pesem o pajku

Pajek zjutraj: samo bede, zla, nadloge nam naprede. Pajek na večer le sreče vprede v ure nam tpeče. Bilo sreče, bilo bede — pajek prejo naj doprede, mi pa sami srečo skušmo, pot si kvišku določimo!

Janez Rožencvet:

Zlati kralj

Dva brata sta podedovala premoženje po očetu. Z naglo preudarnostjo lakomnika je starejši od pogreba grede dejal mlajšemu, ki je imel počasnejšo pamet poštenjaka:

»Delež po očetu ti pri meni ne odide. Pošteno ti ga izplačam, kadar boš hotel. Ali tako-le mislim in tak svet ti dam: mlad si in čvrst, poizkusi srečo, dokler je lahko. Pojdi k zlatemu kralju, ki ima neki leto dni hoda od tod svoje kraljestvo. Če mu služiš in dobiš iz njegovega gradu samo smeti enega dne, boš že bogat, zakaj vedi, pri zlatem kralju mečejo zlate smeti na gnoj.«

Pogoštnik je računal: Trapše neumno, ki v svoji poštenosti vsako bajko rado verjame, bo šlo po svetu in blodilo, dokler se ne bo pogubilo; meni bo pa vse očetovo premoženje ostalo, ker mi ne bo treba deleža izplačati.

In starejši je mlajšemu toliko pripovedoval o zlatem kralju, ki ima v svojem gradu vse iz čistega zlata, in ki hodijo pri njem celo svinjske dekle vse dni v zlatih oblekah, da ga je čisto premotil. Po osmini za očetom se je mlajši odpravil v svet; v tisto stran, kjer je bila neki dežela zatega kralja. Brat mu je dal popotnjo, in ker je mlajši dejal, da bi mu na poti prav prišla še

kakšna posoda, žlica in nož, mu je stiskavi lakomnik dal star pipec, škatlico od vojaške konzerve in leseno žlico, ki je bila rdeča, ker jo je bil rajni oče rabil, kadar jima je pirhe barval.

Dolgo je mlajši hodil. Ker se je po poti pošteno z delom preživljal, je hodil leto dni, pa še ni prišel v deželo zlatega kralja. Vsi so mu dejali, ta dežela je še silno daleč; a marsikdo mu je rekel, da je pripovedovanje o zlatem kralju samo prazno govorjenje; naj bo raje pameten in naj takim čenčam ne verjame. Fant si je pa mislil: Kako naj te ljudi poslušam, ko mi je vendar o stvari pravil brat, ki ne laže in mi hoče samo dobro!

Drugo leto je fant res prišel v kraj ob puščavi, kjer so mu rekli, da je pač onkraj neke zlate dežele, zakaj ta ali oni je odondod prinesel zlato in zabogatel. Če bo imel srečo in ne bo v pustih krajih zablodil, najde morda tudi on zlato.

Fant se je podal v puste kraje in je imel res srečo. Prišel je naravnost v deželo zlatega kralja, v najlepšem vremenu in najlepšem letnem času. Po polju je zorela zlata pšenica in drevje je bilo polno zlatega sadja. Fant je strme gledal to krasoto in od samega strmenja mu ni bilo na misli, da bi ubrgal en sam klas.

Ko je tako strmел in zijal, ga je zagledal zlati kralj, ki se je baš v zlati kočiji in z zlatimi konji peljal po polju pogledat, kako kaže letina. Kralj se je čudil nenavadni obleki, srajci in obutvi tujca. Se nikoli ni kaj takega videl. Hlapci in dekle se mu pač praviili, da so kdaj iz polj in vrtov prepodili čudno oblečene ljudi, ki so kradli zlata jabolka in zlato klasje, ali ta tujec ni mogel biti tiste vrste. Saj ni kradel, samo gledal je. Kralj je domneval, da mora biti neizmerno bogat, ko je tako od sile zlahtno oblečen, da ni ne trohice zlata na njem.

Velel je ustaviti, stopil iz kočije in povabil čudnega tujca v svoj grad.

Spotoma je fant videl na paši zlatorogo živino, po vrtovih zlate rože in po brajdah trte z zlatimi grozdi. A še bolj je strmел, ko sta se s kraljem pripeljala na grajsko dvorišče. Dvorišče je bilo z zlatim peskom posuto, okrog zlatih svinjakov so se motale dekle, vse v zlatih oblekah. Hlapci so v zlatih škornjih kidali zlat gnoj. Hlevi so bili tudi zlati in z zlatom kriti. Skozi odprta vrata konjušnice je videl, da zobljejo v nji zlati konji iz zlatih jaslí. In seveda je bil tudi grad od zunaj

in znotraj zlat, če ni bilo zidovje celo vseskozi iz čistega zlata.

Kralj je gostu razkazal svoje sobe, kjer je bila sleherna stvar, od kavlja na stropu do pljuvalnika v kotu, zlata. Fant je nad tolikim razkošjem strmел in od čuda vzklikal. Kralj si je pa mislil, da gost vse to le iz vjuidnosti na glas občuduje in hvali, ker kdo ve, kakšno razkošje ima sam v svoji deželi. In da bi se pred tujcem resnično postavil, ga je povabil, naj si ogleda še njegovo zakladnico.

Ko je kralj z debelim zlatim ključem odpiral težka zlata vrata, mu je pravil, da ima v zakladnici dragocenosti, ki so jih v stoletjih zbrali njegovi predniki, ki so se podajali v daljine čudežne dežele. Stopila sta v zakladnico, kjer so bile sicer stene in police zlate, na njih razloženi zakladi pa tako čudni, da je gostu prvi hip beseda zastala. Drugi hip bi se bil pa najraje na glas zasmel, a se je še srečno premagal, ker se je spomnil, kaj se spodobi. Modro se je držal in ni nič rekel, ko mu je kralj dragocenost za dragocenostjo razkazoval. In kakšne dragocenosti so bile to!

Zarjaveli žebliji, veliki in majhni, stne podkve, ki še kovač nič zanje ne da, lesen konjiček brez ušes in brez leve zadnje noge, odrezan hlačni žep, nekaj zmečkanega srebrnega papirja od

čokolade, konci žice, drobcji pisanega stekla, ščepec in obrabljena pila, oblič brez klinje in zagozde, porcelanast pokrovec od posode za sladkor, zamaški, kosci pisanega blaga, matica debelega vijaka, okrušena steklena posodica za sol, odrezki bakrene pločevine, železen obroč od keblice, strti locenj in še polno druge šare, ki jo pri nas v smeti mečemo.

Koncem ogleda sta prišla do police, kjer so bili spravljeni največji zakladi: navaden povezan lonec, šolarska tablica s počenim škrikljem in lesenim okvirjem, kupček pisanih kamenčkov s proda, stare burkle brez burklišča, dogra z ušesom od mecesnovega škafa, zaponka od hladnega jernena, črne očali in tri frnikule, vsaka spravljena v posebni škatljici od vžigalic. Ena je bila bela, druga modra, tretja zelena. Ker je gost videl, kako kralj te stvari visoko ceni, je iz uljudnosti vendar dejal: »Lepo, lepo!«

Ali ta pohvala je bila tako medla, da je kralj precej uganil, da ni prišla iz srca. In mislil si je: Če je prej iz gole uljudnosti tako hvalil in občudoval moje sobe, ki so iz navadnega zlata, zdaj pa za moje največje zaklade skoro besede ne najde, se mu mora zdeti moja zakladnica neznansko revna. Bog ve, kakšne kupe dragocenosti premore ta tujec v svoj deželi!

Kralju je bilo žal, da se je hotel pred gostom pobahati, ali kar je bilo, je bilo, in molče ga je peljal v obednico.

V obednici so strežaji v zlatih oblekah nosili v zlatih skledah jedi na mizo, ki je bila seveda tudi zlata. Na oko je bilo vse imenitno, za okus pa ni bilo dosti prida. Zlatoroga živina je dajala žilavo meso, kruh iz zlate pšenice je bil trd in težak, prikuha je bila iz listja in trave, zabela žaltava. Zlata jabolka so imela strašno debelo in trdo lupino, le malo lesnikovega mesa in še najboljše so bile pečke; zlato grozdje je bilo pa tudi hudo lupinasto in kislo ko vrisk. Kralj se zaradi slabe volje ni skoro ničesar doteknil, ali tujec je bil lačen in žejen. Ta je jedel kakor volk. Čeprav to ni bilo spodobno.

Vidši, kako gost v slast je, si je pa kralj dejal: Vendar sem mu dobro storil, ko sem ga povabil. Morda se le kako domeniva, da mi prepusti svojo dragoceno obleko in obutev, ki bi jo tako rad imel! — In ko se je gost otešal, je jel kralj hvaliti njegovo obleko in obutev. Kako je srajca voljna in bela, sušno prožno in kako se čevlji lepo udajajo. Tudi moda, je rekel, da

mu je zelo všeč, ker je prav praktična. Iz čevljev gleda palec, da se noga lepo hladi, zaradi lukenj na kolenih in komolcih pride pa zrak laglje do kože. In nato je kralj žalosten potožil, kako je hudo nositi leto in dan samo zlato raševino in trde zlate škornje.

Fantu, ki je na dolgi poti obleko in obutev strgal, je kraljeva zakladnica oči odprla. In dejal je: »Škoda, da imam samo to na sebi, ker bi vam drugače prav rad tako obleko in obutev prepustil!«

Hotel je namreč vse skupaj kralju prav drago prodati, a je še ugibal, koliko zlata bi za cape in škarpe zahteval. Čim bolj je kralj prigovarjal, tem bolj je fant v mislih ceno dražil. Kralj je bil pa tudi čimdalje bolj pripravljen, plačati visoko ceno. Od začetka si je mislil, to ali ono stvar iz zakladnice mu ponudim; a nazadnje bi bil dal v zameno tudi šolarsko tablico, črne očali, vse tri frnikule in še kak žebelj povrtu. Tako sta sama pri sebi premišljevala, ko sta govorila in govorila.

Konec konca je pa fant do dobrega premislil: Kralj gnoji njive in vrtove z zlatom, pridelka čimdalje več zlata, ki pri njem že nobene cene nima. Rečem dosti, saj še zmenom lahko kaj popustim. In rekel je: »Za obleko in obutev na sebi zahtevam zlata, kolikor ga more petdeset parov volov peljati, pa toliko voz in priprege, a dati mi morate seveda tudi eno vaših zlatih oblek in par zlatih škornjev, da ne bom nag domov hodil.«

Križ božji, zastoj dobim, kar želim! — je dejal sam pri sebi kralj. — Fant me neče z darilom ponižati, pa zahteva v zameno nekaj, kar mu lahko brez škode dam, ker ni dosti vredno. Vesel je kralj kupčijo potrdil, in zdaj je bilo obema tako dobro pri srcu, da sta se pri priči pobratila. In potem so precej začeli tovoriti zlato na kola, ki so bila seveda tudi zlata.

Ko je bilo natovorjeno, so odvedli fanta v kamro, kjer je bila zanj pripravljena zlata obleka in zlata obutev, da se bo preoblekel. Komaj je bil preoblečen, je pa že kralj v sobo stopil, ker je bil zelo nedočakljiv. Fant je bil baš žepe pospravil in vzel iz njih pipec, konzervno škatljico in rdečo leseno žlico. Ko je kralj te stvari zagledal, je od stmenja tlesknil z dlanmi in vzkliknil: »Za božjo voljo, take dragocenosti jemlješ ti seboj na pot!«

Fant je imel namen, te stvari kralju za nameček podariti, ali zdaj je že spoznal in vedel, kako je treba stva-

rem ceno povzdigniti. In dejal je: »Te stvari sem vzel seboj, da bi jih podaril tistemu, ki bi mi dal svojo hčer za ženo...«

A kralj ga je brž prekinil: »Prijatelji, samo pol ure še potrpi: »Imam hčer, ki bo kakor nalašč zate; davi se je odpeljala k teti, pa se vsak hip vrne!«

Ni še minilo pol ure, ko se je kraljeva hči res vrnila. Seveda je bila lepa, vsa zlata, in podoba je bila, da ima tudi zlato srce, ker je bila zelo dobrovoljna. Videla je očeta v nenavadni in dragoceni obleki ter čula, da ima tujec doma še več takih oblek, pišcev kolikor hoče, škaflič, da se lahko otroci z njo igrajo, in lesenih žlic dovolj za največjo družino. Strmela je, ker ni mogla verjeti, da bi bilo kje na svetu tolikšno bogastvo. Ko ji je pa oče povedal, kaj je njegova želja, in ji je tujec obljubil, da bo pri njem lahko pri najslabšem delu nosila bele platnene srajce, kikirje iz mezlana, pisane rute in usnjene čevlje, mu je kar rada dala besedo in pristan.

Tako so še ta večer napravili poroko in svatbo ter celo noč na vozove nakladali nevestino balo. Zjutraj sta se ženin in nevesta v zlati kočiji s tremi pari zlatih konj odpeljala. Pred njima je vleklo petdeset parov zlatorogih volov zlato, za njima se je vlekla pa neskončna vrsta voz z nevestino balo. Nevesta je namreč iz očetovega grada pobrala, kar je hotela in kar ji je ženin svetoval. Oče se ni nič krčil.

Seveda bi bila storija predolga, če bi kdo našteval te voze in popisoval nevestino balo. Sicer pa to ni poglavitno. Poglavitno je, da je ženin nevesto srečno v svoj kraj pripeljal in tam še bolj srečno z njo do pozne smrti živel.

Njegov brat je imel manj sreče. Deleža mu res ni bilo treba izplačevati, ker ga ni nihče tiral, ali lakomnik je bil tudi hud nevošljivec. Strašno ga je grizlo, da si je mlajši brat toliko pridobil. Mikalo ga je, da bi šel še sam srečo iskat, pa se ni mogel nikoli odločiti, da bi komu hišo in grunt ta čas zaupal. Od samega oklevanja je potem kmalu umrl.

V zlati deželi je pa ob slovesnih prilikah sedel na zlatem prestolu kralj v platneni srajci: v kmečki obleki z hukanjami na kolenih in komolcih, in v čevljih, ki so pač iz njih kukaši. V rokah je držal konzervno škafličico, pipec in rdečo leseno žlico, a ljudstvo ga je zaradi teh dragocenosti še bolj spoštovalo in še raje ubogalo.

Pa naj se temu nikar nihče ne smeje! Vsaka stvar ima ceno, kakršno ji ljudje prisodijo, najlepše je pa vselej to, kar je komu všeč.

Gustav Strniša:

Jastreb in golob

Golob pismonoša je ponosno letel pod oblaki in nesel za vratom pritrjeno pisemce.

Tedaj je vztrepetal. Nad seboj je zagledal jastreba, ki ga je opazil in pričel krožiti vedno nižje.

Golob se je pognal na skalo pod seboj. Takoj je našel ozko razpoko in že je bil skrit v varnem zavetju.

Privršal je jastreb in pričel siliti za njim, a njegovo telo ni bilo dovolj vitko in zaman se je trudil, da bi dosegel goloba, ki je tiho ždel v svojem zavetišču.

»Zakaj se vendar tako bojiš? Nič hudega ti ne želim, pridi vendar k meni, da se kaj pomeniva!« ga je vabil jastreb.

»Nisem prav nič radoveden,« je golob skromno odvrnil.

»I pa vendar pridi!« ga je spet vabil ropar.

»Ne, ne pridem! Le mirno pojdi svojo pot!«

»I, saj ti nič nočem. Le rad bi videl, kaj je napisano na pismu, ki ga neseš za vratom!« je spet govoril jastreb.

»O, to ti pa lahko povem,« je zagrmel golob. »V pismu je zapisano črno na belem:«

»Če se družiš golob z jastrebom, je to njegova smrt!«

Jastreb je divje zakrilil s peroti in se jezen pognal kvišku.

Golob je še nekaj časa počakal in potem mirno nadaljeval svojo pot.

Slavo Štine:

Pri vodi

Ko solnce razgrne oblake,
gre kopat se v vode in mlake;
lepo pozlati jih in greje,
jih boža, objema, se smeje...

Ko solnce odide, zaspi,
še luna vodo posrebrí —
zrcalo, se v njem ogleduje
in tiho sanjari, modruje...

Ko luna zaide, žarijo
še zvezde in v vodi iskrijo,
kot biseri, vanjo nasuti —
res radost ob vodi je čuti...

JUTROVČKI PIŠEJO

Nemogoča zgodbica. To se je zgodilo takrat, ko so še krokodili na drevesu gnezдили in papige v mlakužah. Neke lepe zimske noči je solnce tako strašno pripekalo, da je mlademu krokodilu mleko zmrznilo v leseni steklenici. V svoji hudi jezi se spravi na solnce. Treščil je v solnce, pri tem pa mu je železno krilo zmrznilo. Padel je skupaj s solncem v morje. Solnce je naredilo luknjo v vodo in je zletelo skozi zemljo. Na drugi strani pa spet ven. Krokodil je padel na papigo in ker je bil težak kakor bacil, jo je zdrobil. Med papigami se je vnel hud boj. Granate iz banan so strašno pokale. No, zgodilo se je čudo: papigam so naenkrat sprednje noge odpadle in namestu njih so zrastle krila. Krokodilom pa ravno obratno. Žalostno so povесili glave in dolgo nato so še prelivali krokodilske solze. Papige pa so vesele zletel na drevesa, kjer bivajo še zdaj.

Abramović Melita, uč. II. razr., Sevnica ob Savi.

Nemogoča zgodbica. Po svetu so potovali trije možje: slepec, hromec in mož, ki ni bil oblečen. Imeli so toliko denarja, kakor cerkvena miš hrane. Ta denar je nosil v žepu mož, ki ni bil oblečen. Ko so tako potovali, je nekega dne odnesel veter klobuk neoblečenemu. Nobeden ni mogel zagledati klobuka. Zdajci je slepec vzkliknil: »Glejte ga! Tamle leži v jarku!« Hromi mož je stekel k jarku, pobral klobuk in ga prinesel neoblečenemu. Potovali so naprej. Slepec zdajci zagleda veliko njivo, polno repe. Hromec je stekel na njivo in ruval repo ter jo tlačil neoblečenemu v žep. Nato so prišli na velik travnik, na katerem so pasli pastirji živino. Možje so sedli na travo. Hromi je nabral suhljadi in napravil ogenj. Nataknil so repo na ražen in si jo spekli. Nato so jo pojedli in odšli Bog ve kam. Pozdrave vsem Jutrovčkom pošilja

Založnik Ljuba, uč. ? razr. v Mariboru, Strossmayerjeva ulica 28.

Nemogoča zgodbica. Živel je berač, ki je imel mnogo krav. Ob večerih in zgodaj zjutraj so mu prepevale krasne pesmice. Njegovi najljubši prijatelji in prijateljice so bili: volk, koza in divji prašič. Sosedje-medvedi so prišli berača večkrat obiskat. Postregel jim je z ocvrtimi poleni in z zračno omako. Po dvestoletnem življenju si je naročil velo sestro smrt, ki ga je vzela s seboj pod

zemljo. Pred smrtjo je šel k peku in mu naročil, naj mu speče lepo, zlatorumeno krsto. V sprevedu za krsto so peli tigri in krave ganljive žalostinke. Ob odprtem grobu je spregovorila zadnje slovo lisica, ki je bila beraču za časa njegovega življenja mnogokrat odnesla kako koš iz hleva.

Štefan Vitko, učenec IV. razreda v Senovem pri Rajhenburgu.

Polet na luno. Uganite, kje neki sem bil letos? Ker vem, da ste silno radovedni in da ne boste nikoli uganili, vam sam povem. Po končanem šolskem letu sem si zgradil raketo, na dan otvoritve mariborskega tedna sem pa zletel z njo v vsemirje. Zbralo se je mnogo ljudstva okoli mene in vsi so mi želeli obilo uspeha. Vožnja je bila čudovita. Čedalje bolj vroče mi je postajalo, zakaj luna je žareča krogla, in že mi je jelo srce nemirno utripati, ko je reklo tresk! Raketa se je bila zarila v luno in se razklala na dvoje. Prvi del rakete je ostal zarit v luno, z drugim delom rakete sem se pa vrnil na našo ljubo zemljo. Učenjaki, ki so opazovali moj polet s teleskopi, so mi navdušeno čestitali, češ, da sem prvi človek, ki je priletel na luno — čeprav le za trenutek. Vprašali so me, kake novosti sem videl v vsemirju. Povedal sem jim, da sem srečal veliki voz, ki je sestavljen iz sedmih zvezd. Za to pojasnilo so mi bili učenjaki silno hvaležni. Meseca novembra poletim spet na luno. Če hoče kdo leteti z menoj, mi naj naprej pošlje nekaj valute, da si lahko nabavim novo raketo.

Minajev Oleg, učenec v Mariboru, Jadranska ulica 21.

Novi Sad, Temerinska ul. 115.

Nemogoča zgodbica. Ko ljubi Bog še ni bil ustvaril živali in ljudi, so živali na zemlji čudni stvorili, ki so se imenovali Hamhamci. Hodili so po glavah, z nogami so pa jedli in gledali. Spadali so med ljudožere, ker so žrli drug drugega. Ko je prišel ljubi Bog na zemljo, da bi ustvaril živali in ljudi, je zagledal na nekem griču Hamhamce. Prav tedaj so imeli veliko pojedino in so pekli na ražnju tri mastne rojake. Ljubi Bog se je zgražal, zakaj to početje se mu je od sile upiralo. Šel je dalje in srečal strica Matice, ki je s svojim košem južinal na polju. Ko je stric Matic zagledal ljubega Boga, se je tako prestrašil, da je takoj dobil revmatizem v koleno. Če mi ne verjamete, po-

vabite strica Matica, da vas pride obiskat, in gotovo vam bo odgovoril takole: »Zelo rad bi prišel, pa ne morem, ker me muči revmatizem v kolenu!«

Zora Tinta, uč. I. b drž. klas. gimn.,
v Mariboru, Tržaška cesta 20.

★

Draga Zora! Gotovo mi ne boš zamerila, če nadaljujem tvojo nemogočo zgod-bico. »Ko sem si malo opomogel od pre-stanega strahu, sem pogledal okoli se-be, vendar je bil pa med tem ljubi Bog že odšel. Hitro pograbil svoj koš in se odpravim domov. A kaj je bilo to? Hiša je bila gotovo stokrat okoli in okoli ovi-ta z debelo vrvjo. Poiskal sem začetek vrvi in jo jel navijati, in glejte — Ju-trovčki, prav danes sem delo končal. Kaj mislite, kaj je bilo na koncu vrvi? Ljub-ki, navihani obrazek naše Zore Tinte, in vrv ni bila vrv, ampak njen nadebudni jeziček!«

Srečno Te pozdravlja

stric Matic.

Dragi stric Matic! Ali se še spomi-njaš, kako sva leta 95. sadila repo? Bilo je baš o božiču, in vroče nama je bilo, posebno tebi je pot venomer lil z obra-za. Naposled sva poklicala tvojega pra-deda, da je z vedri odnašal tvoj pot, ker bi bila sicer oba utonila. Srečo sva pa imela s svojo setvijo! Pomislite, Jutrovčki, posejala sva pol vagona repnega se-mena, in ko je bila repa godna, sva mo-rala telefonirati po Martina Krpana, da nama je pomagal nalagati debelo repo na vagone. Za eno repo je komaj zado-ščal cel vagon; tako debela je bila. Če mi pa te zgodbe ne marate verjeti, pa vprašajte strica Matica, kako je bilo, in prepričana sem, da bo rad potrdil, da sem govorila čisto resnico.

Francka Nadižar, uč. II. razr. mešč. š.

Dragi stric Matic! Nekega dne sem se sprehajala z mojim stricem in teto po cesti, kar ugledamo čredo ovac, ki se je mirno pasla v grmičevju nad ce-sto. Zdajci je skočil volk izza grma in se pogнал z velikim skokom proti čre-di, da ovce požre. Ali kaj se je zgodi-lo? Velik oven se je zapodil, ga po-drl na tla in ga popolnoma raztrgal s svojimi močnimi rogovi, nakar so pri-stopile še druge ovce in volka pohru-stale. V tem trenutku so prišli trije In-dijanci iz Bombaja, ki potujejo s kolesi okoli sveta in so onega hrabrega ovna tako gledali, da so ga z očmi živega pojedli. Verujte mi, da sem se jih tudi jaz bala, da bi me ne pojedli, ker ima-

jo tako strašne oči in velike ustnice. — Stric! Ako mi ne veruješ, da je to res, pa jih vprašaj, ko pridejo k tebi v Ljubljano, ker sem jim svetovala, da naj gredo k tebi po informacije, ker vem da znaš vse svetovne jezike in da si znan po vsem svetu in jih boš vi-del kako strašni so videti. Ako imaš aparat, fotografiraj jih in sliko priobči v »Mladem Jutru«, da jih vidijo tudi drugi Jutrovčki. — Prav lepe pozdrave Tebi in vsem Jutrovčkom pošilja iz Caribroda

Verica Prudič, uč. IV. a razreda
v Mariboru.

Nemogoča zgod-bica. Naš petelinček je bel. Pred desetimi leti je bil kočka. Zvalil je 50 picekov z dvema glavama in štirimi nogami. Vsak je bil druge barve. Drug je bil lepši od drugega. Škoda, da nisem živela že takrat, da bi jih videla!

Jana Klanišček, uč. I. razr. Vučja vas.

Nemogoča zgod-bica o roparju. Nekoč je živel ropar, ki ni kradel, a je imel mnogo nakradenega blaga pri sebi; moril je, a ni imel nobenega umora na vesti. Ta vsakdanji ropar je živel sredi temnega gozda, kjer so jahale čarov-nice na svojih metlah, se podili škrtatje, in se izprehajali čarovniki, tiščoč vsak svojo čarodejno paličico pod pazduho. V gozdu so lepo prepevale bolhe, grdo rjovelj ptički, pod sinjim nebom so se spreletavali pisani zajčki in drobili pre-lepe pesmice. — Vsa ta pisana družba je bila roparju pokorna. Ropar je hodil v mesto, kjer ni kradel, a vendar mno-go nakradenega denarja in blaga ter jedi prinašal domov. Spotoma je jedel, ker je bil sit, tako dolgo, da je bil la-čen. Tudi živalim v gozdu je dal jesti, ker so bile site. Tako so živeli mnogo, mnogo let. Ker je ropar kradel samo v mestu, so se vaščani združili in skle-nili, da bodo šli nad roparja in ga ubi-li. Pa niso šli. Ko so prišli do gozda, so jih naenkrat obsuli škrtatje, čarovni-ce, čarovniki in vse živali. Tirali so jih pred roparja. Ropar pa ni izgovoril nobene besede, ampak je rekel: Ker ste me hoteli vi ujeti in ubiti, sem jaz vas ujel. Muhe stopite iz kroga živali! Muhe so stopile. »Pojete te ljudi!« In muhe so z veseljem pozobale ljudi. Nihče se ni več upal nad roparja, ki ne živi več, ker je še živ. Tisti temen gozd pa vsak najde, zato nihče ne ve zanj.

Boris Grabnar, dijak klasične gimnazije
v Ljubljani.

SMEŠNICE

Mati: »Kadar spiš, Majdica, si naj-pridnejši otrok na tem svetu!«

Majdica: »Ali mamica, saj ne morem zmerom spat!«

★

Pred hišnimi vrati stoji majhen deček. Ko pride stražnik mimo njega, ga deček poprosi, da bi mu odprl. Stražnik odpre vrata in vpraša dečka:

»Kaj nisi znal sam pritisniti na kljuko?«

»Ne, ker je pravkar pobarvana!« se je odrezal navihaneč.

★

»Zakaj jokaš, Bredica?«

»Ker mi je bratec vrgel kruh v vodo?«

»Z namenom?«

»Ne, s sirovim maslom je bil nama-zan!«

★

Dva bahača pripovedujeta drug drugemu svoje prigode. »Nekoč sem bil na severnem tečaju. Veslal sem s čolnom po Severnem morju in videl otok, ki ga doslej še ni zrl človeško oko!« se baha prvi.

»Tako?« se začudi drugi. »Nu, če si res videl otok, ali si videl tudi črno pikico sredi otoka?«

»Seveda sem jo videl.«

»Nu, vidiš, tista pikica sem bil pa jaz.«

Križanka »Skodelica«

Vodoravno: 1. drag kamen, 6. mladič domače živali, 7. mesto v dunavski banovini, 8. naklonitev.

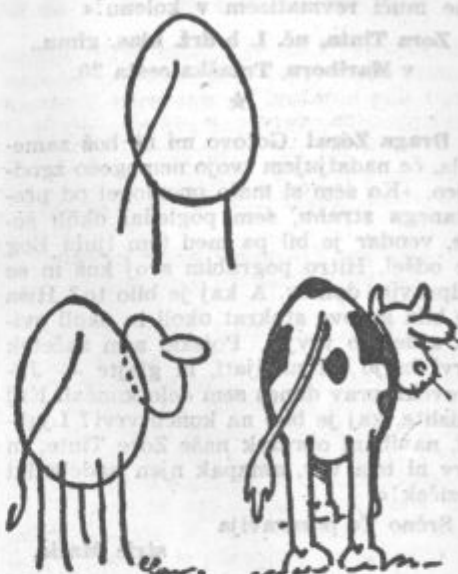

Navpično: 1. žitarica, 2. službeni prostor, 3. pomanjkanje, 4. reka v moravski banovini, 5. nikalnica.

Rešitev križanke »Kozliček«

Vodoravno: 1. kop, 4. govedo, 7. ope-reta, 9. banovina, 11. str. Navpično: 1. kopa, 2. oven, 3. pero, 4. goba, 5. Dev, 6. otis, 8. Anti, 10. ar.

Spretnim risarjem

Kako narišem kravo

Kdo bi rad imel ves letnik 1933

„MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar?

Ves letnik ima 424 strani in je okusno vezan v platno. Na svojo zalogo opozarjamo posebej vse šolske in druge knjižnice.

Vezani letnik „Mladega Jutra“ stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI.

NAROČILNICA

Podpisani naročam izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Naročnikovo ime in točni naslov:
